

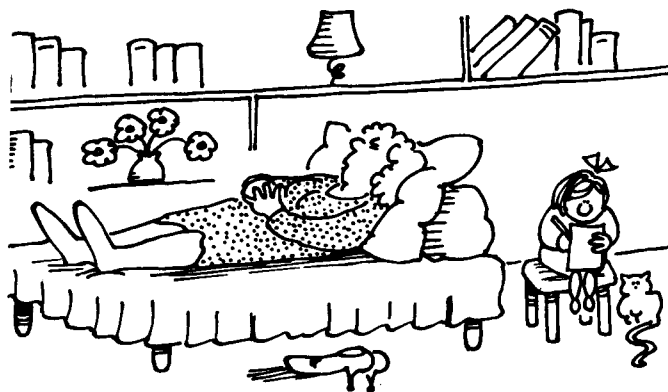
Απεργία πείνας

της Άννας Δαμανίδη

Το να κάνουν οι μητέρες απεργία πείνας για να μεταγραφούν τα παιδιά τους σε ελληνικό πανεπιστήμιο, όσο κι αν είναι το πιο πρωτότυπο αγωνιστικό εύρημα των ημερών, δεν παύει να εδράζεται να πούμε, μέσα στη λογική της ελληνικής οικογενείας. Εγώ σας θέλω να μου βρείτε παιδί που να κάνει απεργία πείνας για τη μάνα του. Κι επειδή δε θα τα καταφέρετε, δηλώνω πως θα είμαι το πρώτο. Για λόγους καθαρά πρακτικούς.

Η μητέρα μου πρέπει να διεκδικήσει από την πολιτεία έξτρα επιδόματα και πριμ. Είχε πάρει τη σύνταξή της η γυναίκα και ετοιμαζόταν επιτέλους λιγάκι να ξεκουραστεί, όταν εμένα μου κάπινσε να το παίξω εργαζόμενη μητέρα. Τόσα και τόσα ρεπορτάζ και άρθρα, τόσα χρόνια, και δεν είχα καταλάβει τι εστί βερίκοκο. Ήθελα να το γνωρίσω εκ του φυσικού. Και μ' ένα σωρό θεωρίες που έχω γράψει και υπογράψει κι έτσι δε μπορώ να τις πάρω πίσω: 'Ότι μια γυναίκα όταν κάνει παιδί, δεν πρέπει να τα παρατάει όλα για τη φροντίδα του. 'Ότι δεν πρέπει να έχει την αποκλειστική ευθύνη γι' αυτό, ότι δεν πρέπει να θυσιάζεται διότι αυτό αργότερα θα δημιουργήσει ψυχολογικά προβλήματα στο παιδί και άλλα παρόμοια.

'Όλα λοιπόν έγιναν έτσι. Η σχεδόν όλα. Κάποια στιγμή αφότου γεννήθηκε το μωρό, εγώ πήγα στη δουλειά. Το μωρό το κράτησε η δική μου μαμά. Έπειτα γύρισα σπίτι και θυμήθηκα διάφορα άλλα τρεχάματα που έπρεπε να γίνουν. Το μωρό το κράτησε η μαμά (η δική μου). 'Όλα πήγαιναν καλά και το βράδυ, για να μην πάθω μεταγεννητική κατάθλιψη, πήγαινα και καμιά βολτίτσα. Το μωρό το κρατούσε η μαμά μου.

Καλοκαίριασε λοιπόν και η ζωή συνεχιζόταν υπέροχα, για όλους, εκτός από τη μαμά μου, η οποία άρχισε ν' αδυνατίζει και να κάνει μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια. Όλα πήγαιναν καλά εκτός από το ότι το μωρό δε με γνωρίζει και τις σπάνιες φορές που το παίρνω αγκαλιά βάζει τα κλάματα. Περιμένουμε να μεγαλώσει για να του εξηγήσουμε την κατάσταση. Ελπίζουμε να δείξει κατανόηση. Στο μεταξύ...

Στο μεταξύ εγώ, επειδή τις ελεύθερες ώρες μου δεν έχω τι να κάνω, κάθομαι και σκέφτομαι. Ο μισθός μου, αφότου από σκέτη εργαζόμενη έγινα εργαζόμενη μητέρα, παραμένει σταθερός. Τον παραλαμβάνω κανονικά. Αν όμως δεν είχα τη δική μου μητέρα, θα τον έπαιρνα; Δεν θα ήμουν αναγκασμένη να παραιτηθώ, για να κάνω αυτά που κάνει τώρα εκείνη;

Άρα το μισθό της τον χρωστάω. Εκείνη πάλι δεν τον δέχεται, διότι μου λέει ότι εργάζομαι. Δεδομένου ότι και κείνη εργάζεται, κάποια εργασία περισσεύει. Κάποιος κλέβει τη δουλειά της μάνας μου. Κι αυτός ο κάποιος είναι το κράτος, που ζητά να κάνουμε παιδιά. Η μητέρα μου δικαιούται το επίδομα για τον παιδικό σταθμό που δεν υπάρχει στη γειτονιά, για τη βρεφοκόμο που δεν στέλνει το διαμέρισμα της περιοχής και την αποζημίωση για το γεγονός ότι συνεχίζω να είμαι στο ποσοστό του ενεργού πληθυσμού.

Αυτά όλα τα επιδόματα αποφάσισα να διεκδικήσω για λογαριασμό της. Με απεργία πείνας. Οι άλλες απεργίες δε φτουράνε πλέον. Και η μαμά δεν προλαβαίνει να απεργήσει η ίδια. Προσέχει το μωρό.

(αναδημοσίευση από την «Αυγή»)